

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugalia) w dniu 17 maja 2019 r. — MK/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-388/19)

(2019/C 270/22)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MK

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

Czy postanowienia art. 12, 56, 57 i 58 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską [obecnie art. 18, 63, 64 i 65 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak ten będący przedmiotem niniejszej sprawy (art. 43 ust. 2 ustawy o PDOF przyjęty dekretem z mocą ustawy nr 442-A/88 z dnia 30 listopada 1988 r., w brzmieniu nadanym mu przez ustawę nr 109-B/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r.), ze zmianami wprowadzonymi ustawą nr 67-A/2007 z dnia 31 grudnia 2007 r. poprzez włączenie ust. 7 i 8 (obecnie ust. 9 i 10) do art. 72 ustawy o PDOF, który ma na celu umożliwienie, by zyski kapitałowe wynikające ze sprzedaży nieruchomości położonych w państwie członkowskim (w Portugalii) przez rezydenta innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej (Francji) nie podlegały na podstawie wyboru obciążeniu podatkowemu wyższemu niż obciążenie podatkowe, które miałyby zastosowanie w transakcjach tego samego rodzaju do zysków kapitałowych uzyskanych przez rezydenta państwa, w którym znajdują się nieruchomości?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 21 maja 2019 r. — VG Bild-Kunst/Stiftung Preußischer Kulturbesitz

(Sprawa C-392/19)

(2019/C 270/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: VG Bild-Kunst

Druga strona postępowania: Stiftung Preußischer Kulturbesitz

Pytanie prejudycjalne

Czy umieszczenie utworu, który za zgodą podmiotu praw autorskich pozostaje do dyspozycji na swobodnie dostępnej stronie internetowej, w witrynie internetowej osoby trzeciej w ramach framingu stanowi publiczne udostępnianie utworu w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾, jeżeli ma ono miejsce przy obejściu środków zabezpieczających przed framingiem, podjętych lub zleconych przez podmiot praw autorskich?

(1) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. 2001, L 167, s. 10.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2019 r. — Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-401/19)

(2019/C 270/24)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciele: B. Majczyna, pełnomocnik, W. Gonatarski, adwokat)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 17 ust. 4 lit. b) oraz art. 17 ust. 4 lit. c) in fine (to znaczy w części obejmującej sformułowanie: „a także dołożyli wszelkich starań, aby zapobiec ich przyszłemu zamieszczeniu zgodnie z lit. b)”) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE⁽¹⁾;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności art. 17 ust. 4 lit. b) oraz art. 17 ust. 4 lit. c) in fine (to znaczy w części obejmującej sformułowanie: „a także dołożyli wszelkich starań, aby zapobiec ich przyszłemu zamieszczeniu zgodnie z lit. b)”) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE (Dz. Urz. UE L 130 z 17.5.2019, str. 92) oraz o obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że zaskarżone przepisy nie mogą zostać oddzielone od pozostałych przepisów zawartych w art. 17 dyrektywy (UE) 2019/790 bez zmiany istoty regulacji zawartej w tym artykule, Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności art. 17 dyrektywy (UE) 2019/790 w całości.